

॥ वरुणसूक्तम् ॥

(तैत्तिरीयसंहितायां काण्डम् - १ / प्रपाठकः - ५ / अनुवाकः - ११ / पञ्चादयः - ४९-५०)

उदुत्तमं वरुण पाशमस्मदवाधमं वि मध्यमं श्रंथाय। अथा वयमादित्यव्रते तवानांगसो
अदितये स्याम॥

(तैत्तिरीयसंहितायां काण्डम् - १ / प्रपाठकः - २ / अनुवाकः - ८ / पञ्चादयः - १५)

अस्तभ्राद्दामृषभो अन्तरिक्षममिमीत वरिमाणं पृथिव्या। आसीदद्विश्वा भुवनानि
सम्राड्विश्वेत्तानि वरुणस्य व्रतानि।

(तैत्तिरीयसंहितायां काण्डम् - ३ / प्रपाठकः - ४ / अनुवाकः - ११ / पञ्चादयः - ४६)

यत्किं चेदं वरुण दैव्ये जनैऽभिद्रोहं मनुष्याश्चरामसि। अचिंत्ता यत्तव धर्मा युयोपिम मा
नस्तस्मादेनसो देव रीरिषः। कित्वासो यद्रिरिपुर्न दीवि यद्वा घा सत्यमुत यन्न विद्म।
सर्वा ता वि ष्यं शिथिरेवं देवार्था ते स्याम वरुण प्रियासः॥

(तैत्तिरीयसंहितायां काण्डम् - १ / प्रपाठकः - ५ / अनुवाकः - ११ / पञ्चादयः - ४९-५०)

अवं ते हेडो वरुण नमोभिरवं यज्ञेभिरीमहे हविर्भिः। क्षयन्नस्मभ्यमसुर प्रचेतो राजन्नेनांसि
शिश्नथः कृतानि॥

(तैत्तिरीयसंहितायां काण्डम् - २ / प्रपाठकः - १ / अनुवाकः - ११ / पञ्चादयः - ६५)

तत्त्वां यामि ब्रह्मणा वन्दमानस्तदाऽऽशास्ते यजमानो हविर्भिः। अहेडमानो वरुणेह
बोद्धुरुशंस मा न आयुः प्रमोषीः॥

ॐ शान्तिः शान्तिः शान्तिः॥

